

Antiga Audiència, dijous 29 de gener de 2006

Lila dice

Lila dit ça, Ziad Doueiri, 2004

Una lolita xerraire

Les noies dolentes també fan el bé

Lila dit ça és la segona pel·lícula del director libanès resident a França, Ziad Doueiri (prèviament, ell havia treballat en l'equip de Quentin Tarantino). Però, en realitat, *Lila* hauria de ser el tercer film o, fins i tot, no existiria, ja que l'Onze de Setembre, Doueiri va canviar els plans i va posposar per prudència el projecte d'una pel·lícula sobre el conflicte entre Israel i Palestina, que protagonitzaria Bill Murray.

Lila dit ça és l'adaptació del llibre homònim de Chimo, una novel·la autobiogràfica escrita suposadament per un autor-narrador de 19 anys (existeix una edició en castellà, *La voz de Lila* en Ediciones B). L'autoria del llibre és un misteri, ja que Chimo és un pseudònim i públicament no se sap si l'autor és, en efecte, un noi de 19 anys, o si es tracta d'un escriptor consagrat o, fins i tot, d'una dona, com suggereixen

alguns, argumentant que les paraules de Lila no les pot escriure un home.

Sigui com sigui, Doueiri, Mark Lawrence i Joelle Touma han hagut de treballar intensament en el guió, ja que la novel·la és una llarga disquisició en què no abunda l'acció i en què Chimo, narrador i protagonista, ocupa un rol molt passiu. L'adaptació, segons el director, va implicar dos grans reptes: trobar una estructura narrativa que no abusés de la *veu en off* del narrador i transformar, en diàlegs i en acció, allò que en el llibre esdevé en essència dins el cap de Chimo. A més a més, hi ha, com sempre, canvis respecte a la història original, com ara el trasllat de l'escenari dels suburbis de Paris a Marsella, la introducció d'un antagonista i un final menys cru. (Per cert, si troben inversemblant l'escena de la motocicleta, pensin que a la novel·la té lloc damunt d'una bicicleta!)

La responsabilitat de les actuacions recau en l'actriu corsa Vahina Giocante, (23 anys complets al moment de la filmació) que fa el paper de Lila, de 16 anys, i l'actor francès d'origen algerià, Mohammed Khouas, en el paper de Chimo.

El director ha dit que aquesta pel·lícula és «un conte modern que relata la trobada d'un jove somiador i solitari amb una adolescent crua, ambigua i lliure».

Lila pot veure's al mateix temps com un relat d'iniciació a la vida sexual, com una història d'amor o com un testimoniatge de la situació desoladora dels joves immigrants a la França actual.

Si l'espectador sucumbeix als encants i coquetejos de Lila, és probable que romanguí gran part del temps de la pel·lícula atrapat en la primera alternativa. En aquest sentit, Lila és una Lolita dels nostres temps, procaç i obscena, que manca del poder suggestiu de la Lolita de Nabokov

o Kubrick. On Lolita calla, Lila diu. Doueiri defensa que l'actuació de la Giocante salva la pel·lícula de la vulgaritat. Vostè què en pensa?

No obstant això, malgrat aquesta incontinència verbal, en *Lila* no hi ha escenes explícites, així que el film sí manté una certa tensió eròtica: la contenció dels personatges que assetgen sense èxit, principalment, el desconcertat Chimo, acaba traslladant-se a l'espectador.

Però *Lila* també és una història d'amor, la història de com Lila canviarà el destí de Chimo. Almenys aquest aspecte sortirà una mica dels estereotips: la noia «dolenta» dona un sentit a la vida del protagonista.

Com a teló de fons es troba el món desolat dels joves immigrants musulmans a França. Les referències a l'Onze de Setembre, al conflicte entre Israel i Palestina, o a la discriminació racial, en principi semblen servir simplement com a indicis per a esbossar un context, però acaben per donar-li un to social a la pel·lícula. No hi ha denúncia, ni es tracta d'un cinema contestatari. No obstant això, el tema de la falta d'oportunitats per als immigrants hi és present, igual que el del racisme. És possible presenciar la pel·lícula pensant en la recent onada de disturbis a França.

Al final, queda la sensació infantil que amb més Liles al món hi

hauria menys cotxes incendiats a França.

Caldria afegir, a més, el paper fonamental de la música (el director s'ha negat a utilitzar el rap associat als barris d'immigrants) i la impressió, confirmada per les declaracions del director, de trobar-nos més aviat davant d'una pel·lícula americana que no d'una francesa.

(Si algú vol bussejar en el problema francès de la immigració, que no deixi de veure la magnífica *L'Haine*, de Mathieu Kassovitz, premiada amb la *Palma d'Or* al millor director en el Festival de Cannes de 1995 i programada ja dins del TCC).

Fitxa tècnica

Equip tècnic

Direcció: Ziad Doueiri

Guió: Ziad Doueiri, Mark

Lawrence i Joelle Touma basat en la novel·la *Lila dit ça* de Chimo.

Producció: Marina Gefter

Fotografia: John Daly

Música: Nitin Sawhney

Muntatge: Tina Baz

Nacionalitat: França, Itàlia i

Regne Unit

Any: 2004

Durada: 89 min

Equip Artístic

Vahina Giocante (Lila)

Mohammed Khouas (Chimo)

Karim Ben Haddou (Mouloud)

Lotfi Chakri (Bakary)

Hamid Dkhissi (Gran Jo)

Carmen Lebbos (La mare de Chimo)

Stéphanie Fatout (Claire Soulier)

Ghandi Assad (Sammy)

Filmografia

1998

West Beyrouth